

Wijnand de Jong

Echt Alsof

Een avontuur van Ward Vrijdag

de **Content**winkel

Zomaar verdwijnen

Ward Vrijdag ligt op zijn bed. Hij probeert een tekst uit zijn hoofd te leren.

‘Het is te gevaarlijk om hier te slapen,’ leest hij hardop. ‘Er lopen rovers rond.’

Het is een raadsel waarom zijn klasgenoten juist hem uitkozen voor de hoofdrol in het kersttoneelstuk. Hij wil helemaal geen acteur worden en hij heeft een hekel aan kerst. Met een zucht legt hij de tekst naast zich op het dekbed. Hij bekijkt zijn tekeningen van ruimteschepen aan de muren van zijn schemerige zolderkamer. Links naast hem hangt ook een poster, van Johan Cruijff, die zijn vader daar ophing.

Vroeger wilde hij voetballer worden. Dat kwam door de verhalen van zijn vader.

‘Wist je dat Cruijff nooit oefende op schijnbewegingen? Die had hij niet nodig.’

Dat soort verhalen. Nadat hij een film had gezien over een jongen die vrienden werd met een ruimtewezen, wilde hij astronaut worden. En nog steeds zou hij dolgraag met een ruimteschip door het heelal reizen.

Onder de poster van Cruijff, op zijn nachtkastje, staat een lijstje met een vakantiefoto. Hij pakt het lijstje op en bekijkt de foto van dichtbij. Op schoolfoto’s lacht hij nooit, maar op deze vakantiefoto wel. Zijn moeder maakte hem drie jaar geleden in Zuid-Frankrijk, vlak voordat hij met zijn vader op expeditie ging, zoals ze dat zelf noemden. Ze besloten om zonder kaart en zonder kompas een gigantisch bos in te lopen met als doel de top van een kleine berg, tien kilometer verderop. Ze doorkruisten een beek, beklommen een rotswand en schuifelden zijwaarts en hand in hand over een paadje langs een afgrond. En boven op de berg klauterde Ward, aangemoedigd door zijn vader, in een boom om nog verder te

kunnen kijken.

In zijn herinnering duurde die expeditie tot diep in de nacht en spande het erom of ze hun vakantiehuisje nog terug zouden vinden. Bij thuiskomst was zijn moeder woedend geweest en had zus Lisa gehuild. Ze viel hun vader meteen in de armen en snotterde: 'Ik dacht dat je... ik dacht dat je dood was.'

'Natuurlijk niet, joh,' had hun vader toen troostend gezegd.

Maar vijf maanden later werd Lisa's angst alsnog werkelijkheid.

Als dijkbewaker moest hun vader soms onder barre omstandigheden de deur uit. Op gure winterdagen waarop iedereen binnen blijft, bijvoorbeeld. Tijdens een inspectie op eerste kerstdag slipte hij met zijn auto van een spekgladde dijkweg en belandde in een rivier. Zijn lichaam werd nooit gevonden, maar de conclusie van de politie was dat zijn vader uit zijn wagen was geslingerd en dat de stroming hem had meegesleurd naar zee. En daarom heeft Ward een hekel aan kerst.

Gek eigenlijk dat er ook andere mensen op deze foto staan, denkt hij nu hij eens goed naar de vakantiefoto kijkt. Die liepen daar toevallig voorbij. Zouden er ook weleens mensen foto's bekijken waar ik toevallig op sta?

Een 'allener' noemt zijn moeder Ward sinds zijn vader verongelukte. Buiten spelen met andere kinderen doet hij niet meer, behalve skateboarden. Dat doet hij met Sofie, die hij leuk vindt omdat ze stoer is. Zij woont net als hij in de Bloemenwijk van het stadje Asperen en elke dag fietst Ward met haar naar school en naar huis. Onderweg praat Sofie altijd veel. Bijvoorbeeld over haar paard Beauty, over haar vader die dierenarts is, haar moeder die pianoles geeft en over broers en zussen die ze graag had willen hebben. Ward praat niet veel. Maar hij vindt wel veel. Zwart vindt hij de mooiste kleur. Het lawaai van onweer vindt hij het mooiste geluid. De grapjes van de schoolfotograaf vindt hij heel erg stom. En zo vindt hij nog veel meer.

Zijn blik dwaalt van de foto naar zijn rugtas en zijn skateboard

op de grond in zijn kamer. Als spullen op een schilderij, zo liggen ze erbij. Hij gaapt, zet het fotolijstje terug, legt de toneeltekst ernaast, klikt zijn lampje uit en doet zijn ogen dicht.

Het is maandagochtend en Ward sjokt naar beneden. Halverwege komt hij langs de slaapkamer van zijn zus Lisa en beneden ziet hij zijn kleine zusje Loeloe aan tafel zitten in haar kinderstoel.

Tijdens het ontbijt kijkt zijn moeder naar de klok aan de muur alsof iemand met de wijzers heeft gegoocheld.

‘Nee toch? Hoe kan dat nou?’ roept ze.

Ze springt op en begint rond te rennen. Want Loeloe moet naar de crèche en zelf moet ze naar het verpleeghuis waar ze iedere ochtend werkt.

Ward loopt naar boven en poetst zijn tanden. Dan pakt hij op zijn kamer zijn rugtas in en stopt zijn mobieltje in zijn broekzak. Wanneer hij een fietsbel hoort rinkelen, holt hij naar beneden. Daar trekt hij de voordeur open en ziet hij Sofie achter het lage tuinhek staan. Ze steekt haar hand op en zegt: ‘Hoi.’

Ward lacht, plukt zijn jas van de kapstok en stapt naar buiten. Onder het raam van de huiskamer vindt hij zijn fiets. Die moet van zijn moeder in de schuur, maar die is in de achtertuin en dat vindt hij te veel gedoe.

‘Heb jij de toneeltekst al gelezen?’ vraagt hij als hij zijn fiets over het tuinhekje tilt. Maar voordat Sofie kan antwoorden, gilt een vrouw van dichtbij: ‘Dag Bart! Hoe is het met je zussie?’

Het zijn twee buurvrouwen van Ward die samen hun hondjes uitlaten. Dat doen ze elke dag, de hele dag en pal voor zijn huis. Hun hondjes vindt hij zielig omdat ze nooit lekker kunnen hollen en omdat ze roze strikjes op hun kop hebben. De buurvrouwen vindt hij irritant en daarvoor heeft hij drie redenen. Ze noemen hem altijd ‘Bart’ of ‘lieve schat’. Ze bemoeien zich overal mee. En

bijna alles wat ze zeggen is geroddel. Hij en Sofie noemen hen Kwebbel en Kwab, want Kwebbel praat veruit het meest en Kwab is veruit het dikst.

‘Kijk je uit, lieve schat?’ sputtert Kwebbel als Ward op zijn fiets springt. ‘Straks lig ik in het ziekenhuis! En ik heb al genoeg aan mijn hoofd met dat rotweer van de laatste tijd en die kinderen die verdwijnen.’

‘Volgens mij zijn het hele gezinnen,’ zegt Kwab.

Ward negeert hen en fietst vlug de stoep af en achter Sofie aan.

Het is een fijne, frisse septemberochtend in Asperen. De zon staat nog laag maar straalt en vogels spelen fluitend in tuinen. Hoog in de lichtblauwe lucht kruisen de witte lijnen van twee vliegtuigen elkaar.

‘Gister zei ik ‘ezel’ tegen mijn vader in de stal en toen moest Beauty heel hard hinniken,’ zegt Sofie grinnikend. Haar lange, blonde haren wapperen vrolijk in de wind. Daarna vertelt ze dat haar vader thuis had gekookt en dat hij dat anders nooit doet, maar dat ze wel alles had opgegeten.

‘Vroeger verstopte ik vies eten onder mijn tong en spuugde ik het uit in de wc.’

‘Iedereen,’ reageert Ward terwijl hij naar de lange schaduwen van bomen op het asfalt voor hem staart.

Ze slaan rechts af, de bochtige Klaverkade op. Direct links daarvan ligt de houten brug naar het weiland van boer Obbe en daarachter ligt het dennenbos. Op weg naar huis rijden ze vaak door dat bos en door dat weiland, tot grote ergernis van boer Obbe.

Sofie praat verder over muziek, over een droom die ze had, over de smartphone die ze wil en over het kersttoneelstuk waarin Ward en zij de hoofdrol spelen. Intussen fietsen ze het Stationsplein over en rechtdoor naar de Juwelenwijk, waar hun school staat.

Toen Ward zeven jaar geleden voor het eerst naar de Prins

Willem-Alexanderschool ging, had hij aan zijn moeder gevraagd wie die prins was. Daarna had hij lange tijd gedacht dat Willem-Alexander zelf op hun school had gezeten en besloot hij om zelf ook prins te worden. Hij vindt dat hun school nu eigenlijk Koning Willem-Alexanderschool moet heten. En hij weet dat Sofie nog steeds prinses wil worden.

‘Ik snap niet waarom het toneelstuk over Joesoef en Marieke moet gaan,’ moppert ze.

‘Ik wel,’ zegt Ward. ‘Het gewone kerstverhaal over Jozef en Maria is te ouderwets.’

‘Maar ik kan veel beter een prinses spelen dan de vriendin van een Marokkaanse timmerman!’

‘Wat lijkt je daar dan zo leuk aan?’

‘Gewoon,’ antwoordt Sofie en ze kijkt dromerig voor zich uit.

Op het Parelplein worden kleine kinderen door hun ouders uit fietszitjes gehesen. Grote kinderen rennen achter elkaar aan. Ward stapt van zijn fiets, stept met Sofie naar het fietsenhok achter op het schoolplein en loopt naar de schoolingang. Achter de grote ramen van de aula staat meneer Pof. De kleine schooldirecteur houdt zijn hand tegen zijn voorhoofd, alsof hij denkt dat hij koorts heeft.

Buiten, naast de schooldeur, komt Ward zijn eigen meester Schmienck tegen en juf Mieke, de blozende lerares van groep 1. Schmienck is dit jaar nieuw op de Prins Willem-Alexanderschool. Juf Mieke werkt er al veel langer. Ward kent haar sinds groep 5 en vindt haar superaardig. Vooral omdat hij goed met haar kan praten, zoals toen zijn vader was verongelukt. Aan Schmienck kreeg hij heel snel een hekel. Tijdens de eerste les over het ontstaan van de aarde was Ward even ingedut en had Schmienck hem voor de groep geroepen. Schmienck had één moeilijke vraag gesteld over slapende vulkanen en hem daarna meteen een zware onvoldoende gegeven. Dat vindt Ward nog steeds heel oneerlijk en gemeen.

Als hij met een paar andere leerlingen naar binnen loopt, aait juf Mieke hem door zijn haren. Bij de kapstok in de gang wordt hij van achteren vastgepakt.

‘Je geld! Geef me je geld!’ roept een mannenstem in zijn oor. ‘Dit is een overval!’

Ward herkent meester Stijn aan zijn stem. Hij was zijn meester in groep 7 en hij begint zijn lessen vaak met de woorden: ‘Je bent nooit te jong voor een scheikundig proefje.’ Die proefjes leiden meestal tot ontploffingen, die meester Stijn zelf ‘ontploffinkjes’ noemt als meneer Pof om uitleg komt vragen. Volgens Ward zijn die proefjes ook de reden waarom meester Stijn warrige, rode krullen heeft.

Als hij zijn klaslokaal in loopt, tikt er iemand op zijn schouder. Het is Sofie.

‘Zin om vanmiddag te gaan skaten bij de scheepswerf?’

Daar heeft Ward zeker zin in. ‘Goed plan!’ zegt hij lachend.

De scheepswerf die Sofie bedoelt, ligt aan de andere kant van het water, achter het station. Die werf is oud en groot en verlaten en er zijn allerlei hellingen en richels: een perfecte plek om te skateboarden.

In het lokaal wordt gekletst en geroezemoesd tot meester Schmienck binnenkomt. Dan schuiven Ward en zijn klasgenoten hun stoelen recht en zijn ze doodstil.

‘Opdracht,’ zegt Schmienck.

Ward pakt zijn schrift en leent nog snel een balpen.

‘Titel: Hoe ga ik iets van mijn leven maken, in driehonderd woorden.’

Er gaat een vinger omhoog.

‘Precies driehonderd ja,’ antwoordt Schmienck voorspellend en de vinger gaat omlaag. ‘En die driehonderd woorden bevatten in ieder geval de volgende drie: karakter, intelligentie en discipline.’

Sofie, die twee rijen voor Ward zit, draait zich om en kijkt scheel.

‘Degene die de meeste fouten maakt, vertelt voor de groep waarom dat zo is,’ gaat Schmienck verder. ‘Degene die de minste fouten maakt, krijgt...’

De deur gaat open en meneer Pof komt binnen.

‘Applaus,’ vervolgt Schmienck en groep 8 begint gehoorzaam te klappen.

Meneer Pof maakt een buiginkje en dat moet hem moeite kosten, want hij is niet alleen klein maar ook behoorlijk dik. Het is Ward ook eerder opgevallen dat de directeur een zenuwtrek heeft: als hij nerveus wordt, schudt hij zijn hoofd.

Meneer Pof loopt op Schmienck af, fluistert iets in zijn oor en Schmienck knikt.

‘Dames en heren, kinderen,’ begint meneer Pof en hij schuift zijn bril van het puntje van zijn neus omhoog. ‘Er is eh... er is iets. Er is iets vreselijks gebeurd wat vermoedelijk gewoon goed zal aflopen. Dus ik draai er niet omheen. Dat zou...’

Sofies vinger gaat de lucht in.

‘Aha!’ roept meneer Pof. ‘Een vraag, ja?’

‘Wat is er nou aan de hand?’

‘Goeie vraag! Er zijn twee kinderen verdwenen.’

Om Ward heen wordt direct druk overlegd: ‘Kinderen verdwenen? Wie dan? En wanneer dan? En hoe dan? Dat kan toch niet zomaar!’

Meneer Pof schudt zijn hoofd.

‘Het gaat om Boris en Noortje! De broer en zus uit groep 1 en groep 3 en ze zijn niet met zijn tweetjes weg. Het hele gezin is spoorloos.’

Nu steekt Schmienck zijn vinger op.

‘Ze kunnen toch plotseling verhuisd zijn?’

‘Hopelijk, maar onwaarschijnlijk,’ reageert meneer Pof. ‘Noortje was zaterdag namelijk jarig en ze zou vandaag op school trakteren.’

‘Misschien is ze ziek.’

‘En Boris dan? Ook ziek? Beetje heel toevallig! En ze zijn bijna

nooit ziek!’

Meneer Pof heeft zo te horen serieus nagedacht over dit nieuws. En zo te horen neemt Schmienck het nieuws niet zo serieus.

‘Oké, dat is heel toevallig,’ geeft Schmienck toe. ‘Maar zoals ik al zei, meneer Pof: is het gezin misschien verhuisd? Waarom verkondigt u dat er kinderen zijn verdwenen als u dat niet zeker weet? Daar schrikken andere kinderen van, ziet u dat niet?’

Meneer Pof slikt en kijkt met grote ogen de groep rond.

‘Er is meer,’ zegt hij. ‘Gisterochtend, zondag dus, werd ik gebeld. Het was de moeder van een klasgenootje van Noortje en die zei dat Noortje zaterdagmiddag een verjaardagsfeestje zou geven. Maar er bleek niemand thuis te zijn. Sterker nog: het hele huis staat leeg.’

Schmienck fronst. ‘Stond ze wel voor de goeie deur? Die moeder kan zich toch vergist hebben?’

‘Nee, dat kan niet,’ antwoordt meneer Pof en hij klinkt geïrriteerd. ‘Ten eerste kwam die moeder daar vaker, ten tweede stond er meer verjaardagsvisite op de stoep en ten derde ben ik gisteren zelf naar het huis gefietst om het te checken!’

Het lijkt erop dat meneer Pof en Schmienck zijn vergeten dat groep 8 ook nog steeds aanwezig is. Ze praten alleen tegen elkaar en Ward probeert een kant kiezen. Dat is moeilijk, maar Schmienck heeft in ieder geval wel een punt: is er eigenlijk wel iets verschrikkelijks aan de hand?

‘Jahaa!’ roept Schmienck. ‘Maar ze kunnen toch, zoals ik al twee keer zei: ge-woon ver-huisd zijn?’

Meneer Pof kijkt hem aan en slaat zijn armen over elkaar.

‘Sorry,’ mompelt Schmienck en meneer Pof richt zich weer op de groep.

‘Ook ik hoop natuurlijk dat Boris en Noortje ge-woon ver-huisd zijn. Maar er zijn nog twee dingen. Ik heb de ouders van Boris en Noortje minstens honderd keer gebeld en hun telefoons staan uit. En Boris en Noortje hadden een konijn waar ze dol op waren en

dat hebben ze achtergelaten in de tuin.'

Schmienck is stil, groep 8 ook en Ward kan een kant kiezen. Hij geeft meneer Pof gelijk. Boris, Noortje en hun ouders kunnen niet zomaar verhuisd zijn.

'De politie doet onderzoek,' vervolgt meneer Pof. 'Dus maken jullie je geen zorgen.'

Ward weet niet waarom maar hij kijkt naar de klok, alsof het tijdstip ertoe doet. Het is zeven voor negen. Dan denkt hij aan zijn vader. Die was eerst ook verdwenen en bleek toen te zijn verongelukt en Ward weet nog precies hoe hij dat te horen kreeg.

'Is dit het huis van Ward Vrijdag?' vroeg de langste van twee politiemannen nadat Ward de voordeur open had gedaan.

Hij knikte en antwoordde: 'Ja, dat ben ik.'

'Dat ben jij?' herhaalde de agent en hij keek zijn collega aan.

'Maar mijn vader heet ook zo,' zei Ward snel, want hij kende dit misverstand.

De agenten keken elkaar nog eens aan en het leek alsof ze hun adem even inhielden.

'Goed, Ward. Is je moeder ook thuis?'

Eigenlijk begreep hij toen al dat er iets afschuwelijks gebeurd was. Hij begreep zelfs wat er gebeurd moest zijn: zijn vader was dood. Hij las het in de ogen van de agenten en nu hij eraan terugdenkt, voelt hij de klap weer.

Door een klap van de lokaaldeur schrikt hij op. Het is meneer Pof die vertrekt. Schmienck gaat midden in de groep staan, zet zijn handen in zijn zij en zucht.

'Jongens, meisjes. Als Boris en Noortje echt verdwenen zijn dan is dat natuurlijk vreselijk. Dus, doe even iets voor jezelf en begin daarna aan je schrijfopdracht.'

Ward denkt aan Boris en Noortje. Hij kent de broer en zus. Tenminste, een beetje. Zij hebben ook een rol in het kersttoneelstuk en het is bizar dat ze weg zijn. Hij is de enige die niet meteen aan het werk gaat. Zijn klasgenoten maken hun